

Ад Інстытута беларускай культуры да Інстытута культуры Беларусі: гісторыка-культурная тыпалогія, стратэгія развіцця, прыярытэты дзейнасці

Даўно пераканаўся, што кожны, хто некалі жыў на гэтай Зямлі і жыве зараз, а таксама ўсё тое, што створана рукамі чалавека і пазначана не толькі яго талентам (як знакам Боскай абранасці), але і жыццядаральнай (а бывае, і мэтанакіравана разбуральнай) энергіяй, з цягам часу становіцца артэфактам культуры той ці іншай эпохі, — літаральна ўсё на нашай унікальнай планеце мае свой непаўторны лёс. Хутчэй ён складаецца з двух пачаткаў: адзін з іх — гэта тое, што наканавана Нябёсамі (кажуць, выразны адбітак гэтай прадвызначанасці пазначаны адпаведнымі лініямі на нашых далонях, колерам і разрэзам вачэй, формай носа, вуснаў), другі — здзяйсняецца намаганнямі і, як упершыню падкрэсліў Ніцшэ, воляй чалавека. Шмат разоў задумваўся над тым, чаму так склаўся лёс некалі магутнай Рымскай імперыі, у чым тайна кароткай, але вельмі насычанай падзеямі гісторыі Савецкай дзяржавы. Чаму сталася так, што старажытныя цэнтры фарміравання нашай дзяржаўнасці — Полацк, Навагрудак, Тураў, Друцк — з цягам часу саступілі месца прыцяжэння іншым, больш маладым гарадам? Калі асноўныя тэарэтычныя пастулаты Л. Гумілёва (пасіянарная энергія этнасу згасае з цыклічнасцю ў 1200 гадоў) перакласці на матрыцу гісторыі беларускага народа, то не зусім зразумела, чаму з трох вядомых ва ўсходніх славян Сафійскіх сабораў менавіта беларускі аказаўся на ўскрайку духоўнага жыцця той часткі народа — крывічоў, якая некалі вылучалася найвышэйшай пасіянарнасцю не толькі ў палітыка-эканамічных здабытках, але перш за ўсё выключным мастацкім талентам і фенаменальнай духоўнай крэатыўнасцю? Чаму склалася так, што менавіта беларуская зямля аказалася не толькі апошнім фарпостам на шляху татарскай Арды, але і прытулкам для тысяч татараў, якія пакінулі надзвычайную літаратурную спадчыну — кетабы? Тысячы рускіх старавераў шукалі месца на гэтай зямлі, каб захаваць дарэформеннае праваслаўе, і зноў беларуская зямля прыйшла ім даспадобы і дала магчымасць да сённяшняга часу захоўваць сваю тысячагадовую традыцыю. А з другога боку, тысячы і тысячы сыноў і дачок нашага народа нарадзіліся на Беларусі, але жылі і працавалі практычна па ўсім свеце, пакінуўшы значны след у гісторыі сусветнай цывілізацыі. Такая ж гісторыя працягвае стварацца на нашых вачах і нашымі рукамі.

У 1991 г. на падставе аб'яднання трох рэспубліканскіх устаноў быў створаны Беларускі дзяржаўны інстытут праблем культуры (БелДІПК), які паступова заняў сваю культурную нішу і стаў важным навукова-

метадычным цэнтрам у Рэспубліцы Беларусь. Акрамя гэтага інстытут з'яўляўся і буйнейшай вучэбна-метадычнай установай, на базе якой штогод праходзілі павышэнне кваліфікацыі кіраўнікі і спецыялісты галіны культуры.

Аднак у 2008 г. было прынята рашэнне аб стварэнні еўрапейскай мадэлі ўніверсітэта ў галіне культуры, якая прадугледжвае падрыхтоўку спецыялістаў вышэйшай адукацыі і адначасова, сіламі тых жа выкладчыкаў, правядзенне перападрыхтоўкі і павышэння кваліфікацыі ўсіх тых, хто працуе ў сферы культурнага будаўніцтва. Але даволі хутка кіраўніцтва Міністэрства культуры Рэспублікі Беларусь зразумела, што ў нашых умовах і ў цяперашні час такая мадэль сябе не спраўдзіла.

Міністр культуры П. Латушка выйшаў ва Урад Рэспублікі Беларусь з прапановай аб утварэнні новага інстытута, які б выконваў шэраг арганізацыйных, адукацыйных, каардынацыйных і аналітычных функцый і ў пэўнай ступені аднавіў традыцыі, якія некалі склаліся ў БелДІПК. Такая ўстанова была створана 13 снежня 2010 г., яна атрымала выключную па сваёй задуме назву — дзяржаўная ўстанова адукацыі «Інстытут культуры Беларусі». Цікавая прапанова па яе скарачонай назве — Інбелкульт. Адрозніжваецца пытанне і напрошваецца адпаведныя гістарычныя паралелі. Чаму скарачонае назва змяшчае намінацыйна пазнавальныя часткі кожнага слова, але ў нечаканай інверсійнай паслядоўнасці? Кожны адукаваны чалавек, знаёмы з гісторыяй развіцця навукі на Беларусі, адразу ўзгадае, што скарачонае назва «Інбелкульт» прыйшла да нас з пачатку 20-х гг. мінулага стагоддзя. У 1922 г. пастановай СНК Беларускай Рэспублікі арганізаваны Інстытут Беларускай культуры, які праіснаваў да 1927 г., а на пачатку 1928 г. рэарганізаваны ў Акадэмію навук. Чаму раптам або, наадварот, зусім невыпадкова праз 90 гадоў паў-

стала патрэба яшчэ раз звярнуцца да нейкага незвычайнага, лёсавызначальнага патэнцыялу скарачонай назвы «Інбелкульт»?

Зразумела, што самыя смелыя і нечаканыя інтэрпрэтацыі гістарычных тыпалогій заўсёды будуць недзе побач, але сапраўдная тайна падзеі застаецца прэрагатывай таго, хто стаяў ля яе вытокаў, таму, загадзя разумеючы, што мая версія не з'яўляецца агульнапрынятым пастулатам, хачу выказаць меркаванне адносна сучаснай актуалізацыі некалі навамоднага неалагізма. На пачатку 20-х гг. мінулага стагоддзя была створана Беларуска Рэспубліка ў межах СССР. Адным з найважнейшых праяўленняў Беларускай дзяржаўнасці і адпаведна права мець статус самастойнай рэспублікі ў складзе вялікай дзяржавы было імкненне мясцовых рэспубліканскіх кіраўнікоў прадэманстраваць наяўнасць сваёй багатай гісторыі, культуры, літаратуры, мастацтва, а таксама ўзнікненне навуковай школы, якая будзе даследаваць не толькі гістарычныя, культурныя, асветныя аспекты на шляху развіцця Беларускага народа, але і шэраг кірункаў прыродазнаўчага характару. Да распрацоўкі шырокага спектра навуковых праблем былі запрошаны знакамітыя навукоўцы з Масквы і іншых навуковых цэнтраў Расіі. Кадровы патэнцыял супрацоўнікаў Інстытута Беларускай культуры быў настолькі моцным, а даследаванні — маштабнымі і выніковымі, што праз зусім кароткі час для станаўлення самастойнай навуковай школы — у 1927 г. было вырашана на базе Інстытута стварыць шэраг самастойных інстытутаў. Аднак самая галоўная гістарычная роля *Інбелкульт* была ў тым, што ён, як ніхто іншы, спрыяў нараджэнню Беларускай дзяржаўнасці ўжо на сучасным этапе гісторыі нашага народа.

Гісторыя распарадзілася так, што ў 1991 г. магутная Савецкая дзяржава зусім непрадказальна

распалася на шэраг самастойных рэспублік. Як і многія іншыя народы, беларусы аказаліся сам-насам са сваім лёсам, палітычнымі, эканамічнымі, сацыяльнымі і іншымі праблемамі. А ў такой складанай сацыякультурнай сітуацыі народ шукае надзейнае апірышча і знаходзіць яго ў адвечных каштоўнасцях, якія пакінулі ў спадчыну нашы далёкія продкі. У той час адбыўся моцны выплеск пасіянарнай энергіі, якая захоўвалася ў традыцыйнай народнай культуры, у сістэме каштоўнасцей хрысціянскай рэлігіі, у дзейнасці выбітных асоб, якія шмат у чым прадвызначалі развіццё гісторыі новага часу і фарміраванне Беларускага прафесійнага мастацтва.

Мяркую, што стварэнне Беларускага інстытута праблем культуры было ў пэўнай ступені жаданнем вярнуцца да сітуацыі пачатку XX ст., аднак яго заснавальнікам ці то не хапіла палітычнай волі, ці то яны пабаяліся (а хутчэй, пасаромеліся, што больш характэрна для нашай ментальнасці) моцных гістарычных паралелей і ў пэўнай ступені амбіцыйнага пазіцыянавання, таму ўстанова атрымала не зусім выразную назву. Пры гэтым акцэнт рабіўся і на неабходнасць «развядзення» дзвюх адукацыйных устаноў: Мінскага, пазней Беларускага інстытута культуры і Беларускага інстытута праблем культуры.

А вось калі прымалася рашэнне аб аднаўленні дзейнасці гэтай адукацыйнай установы на новым этапе, назва яе была прадумана больш глыбока і са спасылкай на сучасную гісторыю краіны. Застаецца патлумачыць толькі мажлівы парадокс: неадпаведнасць поўнай назвы інстытута скарачонай. Але думаецца, што ў акрэсленай адсутнасці прамога калькіравання бачыцца не столькі гістарычная неадпаведнасць, колькі гістарычная дынаміка развіцця інстытуцый, непасрэдна звязаных з дыяхронным асэнсаваннем гісторыка-культурнай спадчыны і змяшчэння акцэнтаў у разуменні Беларусі не толькі

як манаэтнічнай дзяржавы з яскравым прэваліраваннем тытульнага этнасу, але поліэтнічнай супольнасці, якая фарміравалася на скрыжаванні і еўрапейскіх, і еўразійскіх эканамічных, гістарычных і культуральных сілавых ліній.

Напрыканцы мінулага стагоддзя была распачата актыўная праца па рэалізацыі шматлікіх культурных праектаў пад эгідай ЮНЕСКА, сярод іх і працэс рэстытуцыі (вяртання) колішніх гісторыкакультурных каштоўнасцей беларускага народа на Радзіму. У сувязі з гэтым перад міжнароднай супольнасцю паўстала заканамерная праблема этнаідэнтыфікацыі (дарэчы, гэта тычылася не толькі Беларусі). А што лічыць уласна беларускім? Да чьёй культуры трэба аднесці паэта Адама Міцкевіча, які нарадзіўся на Навагрудчыне, а ўсе

творы напісаў на польскай мове? А Міхала Агінскага, Марка Шагала?.. Людзі, якія нарадзіліся на Беларусі, але не былі беларусамі па этнічнай прыналежнасці, пэўную частку жыцця працавалі на нашай зямлі, а затым воляю лёсу апынуліся ў іншых краінах, маюць дачыненне да культуры нашай краіны? Безумоўна! Але як знайсці лагічнае выйсце з узнікшай сітуацыі? І вось тады было знойдзена рашэнне, хутчэй, палітычнае.

Адным з найбольш прадуктыўных шляхоў вырашэння гэтай праблемы было пашырэнне прасторы даследуемай з'явы за кошт уліку ўсіх складовых кампанентаў культурнага жыцця рэспублікі. Калі гаворка ідзе аб *культуры беларускага народа як тытульнага этнасу краіны, мы гаворым пра беларускую культуру*; калі ж у цэнтры ўвагі

аказваюцца *духоўныя набыткі прадстаўнікоў іншых этнасаў*, якія пражываюць на Беларусі, мы *маем справу з культурай Беларусі*. Зразумела, што паняцце «культура Беларусі» значна шырэй, чым паняцце «беларуская культура»: апошняе з'яўляецца толькі складовай часткай першай.

Такім чынам, эвалюцыя назвы ад «Інстытут беларускай культуры» да «Інстытут культуры Беларусі» адлюстроўвае тыя сацыякультурныя працэсы, якія адбываліся ў краіне на працягу ХХ ст. і зрухі ў грамадскім усведамленні народа як адзінай супольнасці розных этнасаў, якія жывуць на тэрыторыі Беларусі і пачуваюць сябе раўнапраўнымі прадстаўнікамі беларускага грамадства.

Асноўныя кірункі дзейнасці і перспектывы развіцця Інстытута культуры Беларусі

Стварэнне Інстытута культуры Беларусі суправаджалася вызначэннем пэўнага спектра функцый, акрэсліваннем прыярытэтных кірункаў яго дзейнасці.

На працягу другой паловы ХХ ст. была сфарміравана структура дзяржаўных устаноў, якія займаліся даследаваннем матэрыяльнай і нематэрыяльнай культурнай спадчыны беларускага народа, падрыхтоўкай высокакваліфікаваных спецыялістаў і дадатковай адукацыяй дарослых. Інстытут мастацтвазнаўства, этнаграфіі і фальклору імя К. Крапівы НАН Беларусі даследаваў шматвяковую этнакультурную спадчыну ў дыяхранным — *рэтраспектыўным* — аспекце (станаўленне, фарміраванне, асноўныя этапы і працэсы развіцця ў гісторыка-культурным кантэксце). Галіновыя ВНУ сферы культуры (Беларуская дзяржаўная акадэмія музыкі, Беларуская дзяржаўная акадэмія мастацтваў, Беларускі дзяржаўны ўніверсітэт культуры і мастацтваў) выконвалі

перш за ўсё адукацыйную ролю: займаліся падрыхтоўкай кваліфікаваных кадраў, якія павінны былі забяспечыць аптымальнае існаванне шырокага спектра ўстаноў культуры. У плане сацыякультурнай праграмыкі яны мелі *трансляцыйную* функцыю. Беларускі інстытут праблем культуры замыкаў адукацыйную піраміду, займаючыся павышэннем кваліфікацыі кадраў і падрыхтоўкай стыстычных зрэзаў, якія адпавядалі прыярытэтным інтэнцыям сацыяльна-эканамічнага і сацыякультурнага развіцця краіны. Аднак у дадзеным выпадку роля Інстытута ў пэўнай ступені была супярэчлівай: калі ўстанова была арыентавана на сканіраванне сацыякультурнай сітуацыі (прадстаўляць звесткі аб тым, што зроблена ў плане выканання дырэктыў Урада), то паўстае метадалагічнае пытанне аб характары, якасці, змесце і структуры дадатковай адукацыі дарослых.

Менавіта з гэтага метадалагічнага дыскурсу і павінна выбудоў-

вацца роля і месца Інстытута культуры Беларусі. Неабходна заўважыць, што сфера адукацыі яшчэ напрыканцы ХХ ст. прыняла адпаведныя захавы і скарэктывавала ідэалогію паслядыпломнай адукацыі ў рэчышча апераджальнага развіцця галіны. У гэтым выпадку сістэма павышэння кваліфікацыі змяніла свае акцэнты: яна не толькі дапамагала настаўнікам пастаянна падтрымліваць веды на адпаведным сітуацыі навуковага асэнсавання рэчаіснасці ўзроўні, але імкнулася прадчуваць рынак адукацыйных паслуг на бліжэйшую перспектыву і адначасова з павышэннем кваліфікацыі арганізоўвала перападрыхтоўку сваіх спецыялістаў. З кожным годам гэта тэндэнцыя будзе пашырацца і паскараць зменлівасць сацыякультурнай жанравай мазаікі.

Прыярытэты ў сферы развіцця сацыякультурнай сферы вымагаюць прынцыповай змены ў вызначэнні актуальных кірункаў дзейнасці Інстытута культуры Беларусі.

Ён павінен не проста канстатаваць становішча ў адпаведнай галіне дзяржаўнага будаўніцтва (функцыя статыстычнага сканіравання), а займацца пытаннямі *стратэгіі развіцця галіны на бліжэйшую перспектыву (прагнастычная функцыя)*. У сувязі з гэтым асноўнымі кірункамі дзейнасці Інстытута могуць быць наступныя.

У структуры Інстытута існуе шэраг аддзелаў, якія займаюцца вывучэннем праблем *сацыялогіі культуры, эканамічных аспектаў развіцця культурнай сферы дзяр-*

жаўнага будаўніцтва, ахопліваюць асноўныя віды дзейнасці, паслугі, *прагназаванне* развіцця асноўных кірункаў галіны культуры. Апошняя дапаможа пастаянна падтрымліваць дынамічны баланс суаднеснасці паміж класіфікатарам спецыяльнасцей і спектрам спецыяльнасцей у галіне адукацыйных паслуг у сферы культуры. Вынік такога апераджальнага мыслення — прыныповае змяшчэнне акцэнтаў у сферы сацыякультурнай дзейнасці: яна страціць некалі табуіраваную культурна-асветніц-

кую функцыю (культасветпраца), а стане генератарам духоўных запатрабаванняў сучаснага неафіта і, адначасова, аказання паслуг у сферы культурнай дзейнасці для ўсіх слаёў насельніцтва. Асабліва актуальнай уяўляецца гэтая праблема для існавання такіх новых сацыяльна-тэрытарыяльных феноменаў, як аграгарадкі. Хаця, хутчэй за ўсё, нешта падобнае ў нашай гісторыі ўжо было, толькі было яно ўпісана ў традыцыю пад назвай «мястэчкі».

Адукацыйныя паслугі і навукова-метадычная дзейнасць. Павышэнне кваліфікацыі і перападрыхтоўка кадраў у сферы культуры

Гэта функцыя надзвычай важная і адказная. На жаль, пакуль што на яе глядзяць як на факультатывную. Маўляў, працэс адладжаны ў агульнарэспубліканскім маштабе, абласныя ўпраўленні своечасова накіроўваюць асоб, якія раз у 5 гадоў павінны прайсці курсы і абнавіць сваю прафесійна арыентаваную інфармацыю, таму асаблівай увагі ім і ўдзяляць не трэба. На самой справе функцыя павышэння кваліфікацыі непасрэдна звязана з засваеннем тэарэтычных ведаў у галіне гісторыі і тэорыі культуры і дзейнасцю Міністэрства культуры як ідэалагічнага органа ўлады і кіравання адпаведнай галіной дзяржаўнага будаўніцтва. У дадзеным выпадку *Інстытут павінен* выконваць дваістую ролю: з аднаго боку, *трансліраваць* *заканадаўчыя, сацыяльна-эканамічныя і прававыя ініцыятывы Міністэрства культуры ва ўсе рэгіёны Беларусі і дапамагаць адаптаваць іх да канкрэтных жыццёвых рэалій*, з другога — праз сістэму базавых і праблемных курсаў, а таксама праз цыкл мерапрыемстваў міжкурсавой вучобы (семінары і «круглыя сталы») *абгульняць рэгіянальны вопыт рэалізацыі інавацыйных праектаў і рыхтаваць для Міністэрства*

аналітычныя матэрыялы рэфлексійнага і прагнастычнага характару.

У сучаснай сістэме павышэння кваліфікацыі існуе адзін парадокс. Кожны спецыяліст абавязаны прайсці павышэнне кваліфікацыі адзін раз у пяць гадоў. Але ж мы ведаем, што ў наш час інфармацыйнае поле любой сферы жыццядзейнасці грамадства і дзяржавы абнаўляецца значна хутчэй. Менавіта таму мы шмат увагі ўдзяляем міжкурсавым мерапрыемствам, якія павінны выконваць *своеасабліваю кампенсаторную ролю.*

Ключавая стратэгія прагназавання развіцця асноўных кірункаў у сферы культуры дазволіць прыныпова змяніць змест і структуру ў дзейнасці сістэмы дадатковай адукацыі дарослых і перападрыхтоўкі кадраў. Пры гэтым павышэнне кваліфікацыі павінна зыходзіць не з наяўнасці спецыялістаў па той ці іншай праблеме, а з уліку запытаў слухачоў, інтарэсаў рэгіёнаў. Для гэтага неабходна наступнае:

1. Падрыхтоўка перспектывнага плана павышэння кваліфікацыі работнікаў культуры на наступныя 5 гадоў. Ствараецца электронная база даных, у якой кожны спецыя-

ліст з кожнай установы культуры загадзя ведае, калі ён павінен будзе прайсці курсы ПК. Адпаведна Інстытут аналізуе гэтыя дадзеныя і з улікам запатрабавання рыхтуе план сваёй дзейнасці на азначаны тэрмін.

2. Важнае месца ў дзейнасці Інстытута павінна займаць перападрыхтоўка кадраў з вышэйшай адукацыяй.

3. У сістэме павышэння кваліфікацыі належае месца можа быць адведзена паслядыпломнай адукацыі *беларусаў замежжа*. Прычым гэты павінны быць не аднаразовыя акцыі, а сістэма, разлічаная на перспектыву. Формы і месца правядзення курсаў могуць быць рознымі (напрыклад, у межах Інстытута, выязныя).

4. Метадычны кірунак работы з'яўляецца адным з найбольш прыярытэтных, таму што прызначаны выконваць трансляцыйную ролю паміж навукоўцамі і непасрэднымі арганізатарамі сацыякультурнай дзейнасці. Пры гэтым неабходна раз і назаўсёды адмовіцца ад распрацоўкі асобных сцэнарыяў, таму што яны даўно сталі правакаваць уніфікацыю абрадавай практыкі і прывялі да нівеліроўкі рэгіянальных і лакальных асаблівасцей традыцыйнай

культуры, а таксама спрыялі ўзнікненню інавацыйных форм мастацкай дзейнасці, пазбаўленых дакладнай сувязі з гісторыка-культурнай спадчынай рэгіёна. Таму метадычную работу пажадана скіраваць на распрацоўку навукова-метадычных комплексаў, у склад якіх уваходзілі б палявыя фальклорна-этнаграфічныя матэрыялы, матэрыялы фота- і відэафіксацыі, гістарычны аналіз разглядаемай з'явы, сцэнарны план каляндарнай абрадавай дзеі.

5. У гэтым сэнсе Інстытут зможа стварыць шматпланавую эталонную базу даных па падрыхтоўцы Атласа каштоўнасцей нематэрыяльнай культурнай спадчыны беларускага народа.

Развіццё міжнародных сувязей

У адпаведнасці з Дзяржаўнай праграмай «Культура Беларусі» прадугледжана адкрыццё цэнтраў беларускай культуры ў Расіі, Украіне, Літве, Германіі. Аднак сёння ёсць усе перадумовы стварэння такіх цэнтраў у Венгрыі, Японіі, ЗША. З прыходам у Інстытут доктара філалагічных навук А. І. Мальдзіса аднавілася праца па фарміраванні ўніверсальнай базы даных аб беларусах замежжа і рэстытуцыі гісторыка-культурных каштоўнасцей.

Такі кірунак дзейнасці можа мець два вектары развіцця. З аднаго боку, назапашванне інфармацыі аб знаходжанні каштоўнасцей гісторыка-культурнай спадчыны беларускага народа ў замежжы, што будзе спрыяць стварэнню

6. Формы рэалізацыі метадычнай работы могуць быць надзвычай шматпланавымі: праблемныя круглыя сталы, тэматычныя семінары, майстар-класы, трэнінгі, канферэнцыі. Пры гэтым пажадана зрабіць акцэнт на замацаванне за кожным абласным метадычным цэнтрам яго прыярытэтаў. Абласны метадычны цэнтр тады стане своеасаблівым філіялам Інстытута і адначасова эксперыментальнай пляцоўкай для рэалізацыі адпаведных пілотных праектаў у сферы культурнай дзейнасці. Гэта патрабуе новага падыходу да вырашэння праблем кадравага патэнцыялу абласных метадычных цэнтраў. На падставе дзейнасці Каардынацыйнага савета ў Інстытуце мас-

аб'ектыўнай карціны культурнага патэнцыялу народа не толькі ў гісторыка-культурным плане, але і ў плане аднаўлення статусу культурнай прэзентабельнасці розных слаёў грамадства і розных этнасаў, якія пражывалі ў межах краіны. З другога — нам неабходна шырокая папулярызацыя здабыткаў нацыянальнай культуры па-за межамі Беларусі з мэтай маштабнага ўключэння ў кола міжнародных турыстычных сувязей, пошуку магчымасцей інвесціравання замежных капіталаў у развіццё сацыякультурнай сферы рэспублікі.

На сённяшні дзень Інстытут культуры Беларусі цесна супрацоўнічае з Польскім інстытутам і Інстытутам Гётэ, наладжваюцца стасункі з Расійскім цэнтрам навукі

тацтвазнаўства, этнаграфіі і фальклору НАН Беларусі пажадана распачаць мэтавую падрыхтоўку кандыдатаў навук па розных кірунках дзейнасці для абласных метадычных цэнтраў, і тады можна будзе надаць ім статус навукова-метадычных цэнтраў.

У сваю чаргу Інстытут зможа стаць не толькі транслятарам праграмных дакументаў Міністэрства культуры, але яшчэ і своеасаблівым Клубам дырэктараў абласных метадычных цэнтраў. Калі Савет дырэктараў прызваны выконваць функцыю каардынацыйнага органа, то Клуб будзе скіраваны на прэзентацыю назапашанага рэгіянальнага вопыту.

і культуры, Навукова-метадычным цэнтрам культуралогіі Азербайджанскай Рэспублікі, разглядаецца пытанне аб падпісанні дагавора з Расійскім дзяржаўным Домам народнай творчасці з мэтай правядзення замежных стажыровак спецыялістаў Інстытута, а таксама выкарыстання патэнцыялу расійскіх спецыялістаў у навучальным працэсе Інбелкульты.

Хочацца быць упэўненым, што з цягам часу Інстытут культуры Беларусі стане ўплывовай установай у грамадскім жыцці рэспублікі і прыцягальным навукова-творчым і навукова-метадычным цэнтрам, працаваць у якім будуць лічыць за гонар самыя выбітныя знаўцы і творцы беларускай культуры.

І. І. Крук,
кандыдат філалагічных навук,
дацэнт